tale

Timeless tales, Boundless Imagination

ดาวหางในเมืองมูมิน
Comet in Moominland

ตูเว ยานซอน

เขียนและวาดภาพประกอบ

ธารพายุ

แปล

"แต่ส่วนใหญ่พ่อจะเขียนหนังสือ*บันทึกความทรงจำ*
ซึ่งก็เป็นเรื่องราวทั้งหลายแหล่ที่ได้ทำมาในชีวิต
และทันทีที่พ่อทำอะไรอย่างอื่นอีก พ่อก็เขียนสิ่งนั้นลงไปด้วยเช่นกัน"
– ตูเว ยานซอน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ดวงไฟลุกโชนลูกโตกำลังพุ่งเข้ามายังหุบเขามูมินแล้ว!

คงจะดีไม่น้อย หากเรามีเพื่อนเคียงข้างในช่วงเวลาสุดระทึกใจเช่นนี้

ใน*ดาวหางในเมืองมูมิน* ความซุกซนและช่างตั้งคำถามเป็นจุดเริ่มต้นเล็ก ๆ ในการผจญภัยเพื่อออกเดินทางตามหาความจริงเรื่องดาวหาง ความสนุกสนานของวัยเยาว์นี้เองที่ทำให้มูมินและสนิฟได้พบกับเพื่อนใหม่อย่างสนัฟกิ้น นักพเนจรตัวน้อยที่จะทำให้เราได้รู้ว่า บางครั้งการริเริ่มบางสิ่งบางอย่างอาจนำพาให้เราได้พบกับมิตรภาพครั้งสำคัญของชีวิต

ขอเพียงมีกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นกระแสน้ำเชี่ยวกรากหรือแม้กระทั่งดาวหางที่น่าหวาดกลัว เราก็จะจับมือผ่านพ้นมันไปได้เหมือนกับมูมินและผองเพื่อนผู้น่ารักทั้งหลายเหล่านี้!

tale

สารบัญ

บทที่ 1 **1**

ซึ่งเล่าถึงมูมินโทรลกับสนิฟที่เดินตามทางลึกลับ
ไปยังทะเล การงมหอยมุก การค้นพบถ้ำ
และวิธีเลี่ยงการเป็นหวัดของหนูน้ำ

บทที่ 2 **24**

ซึ่งเล่าถึงดาวที่มีหาง

บทที่ 3 **34**

ซึ่งเล่าถึงวิธีจัดการจระเข้

บทที่ 4 **40**

ซึ่งเล่าถึงการพบกับสนัฟกิ้น
และประสบการณ์สยองขวัญเมื่อเผชิญหน้ากับกิ้งก่ายักษ์

บทที่ 5 **52**

ซึ่งเล่าถึงแม่น้ำใต้ดินและความช่วยเหลือจากเฮมูเลน

บทที่ 6 **65**

ซึ่งเล่าถึงการผจญนกอินทรีและการค้นหาหอดูดาว

บทที่ 7 **81**

ซึ่งเล่าถึงวิธีที่มูมินโทรลช่วยสาวสนอร์กจากพุ่มไม้พิษ
และดาวหางที่ปรากฏบนท้องฟ้า

บทที่ 8 **98**

ซึ่งเล่าถึงร้านค้าประจำหมู่บ้านและงานเลี้ยงในป่า

บทที่ 9 **117**

ซึ่งเล่าถึงการข้ามทะเลแห้งเหือดสุดอัศจรรย์
และวิธีที่สาวสนอร์กช่วยชีวิตมูมินโทรลจากหมึกยักษ์

บทที่ 10 **136**

ซึ่งเล่าถึงแสตมป์สะสมของเฮมูเลน ตั๊กแตนฝูงหนึ่ง
และพายุหมุนที่น่าขนพองสยองเกล้า

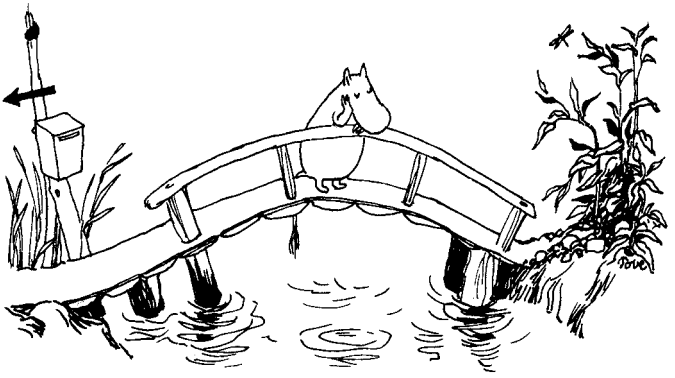
บทที่ 11 **151**

ซึ่งเล่าถึงงานเลี้ยงกาแฟ การหนีเข้าถ้ำ
และการมาถึงของดาวหาง

บทที่ 12 **174**

ซึ่งเล่าถึงตอนจบของเรื่อง

เกี่ยวกับผู้เขียน **177**

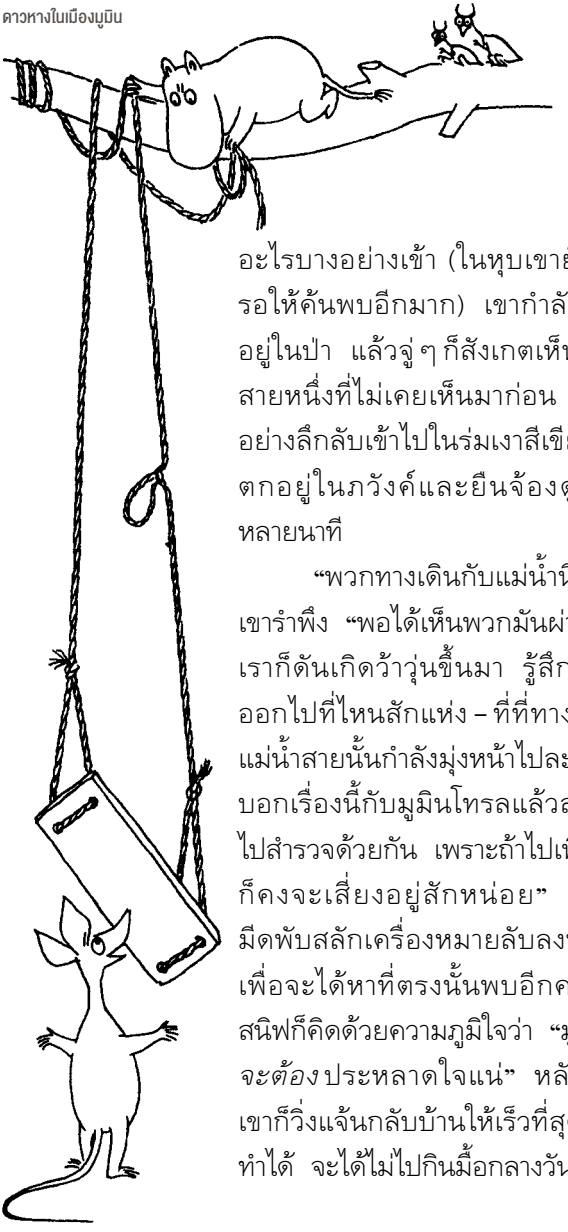

บทที่ 1

ซึ่งเล่าถึงมูมินโทรลกับสนิฟที่เดินตามทางลึกลับไปยังทะเล การงมหอยมุก การค้นพบถ้ำ และวิธีเลี่ยงการเป็นหวัดของหนูน้ำ

เป็นเวลาหลายสัปดาห์แล้วที่ครอบครัวมูมินใช้ชีวิตอยู่ในหุบเขาที่พบบ้านของพวกเขาตั้งอยู่ภายหลังน้ำท่วมใหญ่ (ซึ่งนั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง) ที่นี่เป็นหุบเขาอันน่าอัศจรรย์ เต็มไปด้วยสัตว์เล็กสัตว์น้อยเปี่ยมสุขและหมู่มวลไม้ดอก มีแม่น้ำใสแจ๋วสายแคบ ๆ ไหลลงมาจากภูเขา วนรอบตัวบ้านมูมินก่อนจะหายไปทางหุบเขาอีกแห่ง ซึ่งแน่นอนว่าสัตว์เล็กสัตว์น้อยตัวอื่น ๆ คงนึกสงสัยว่าต้นน้ำมาจากไหน

เช้าวันหนึ่ง – เป็นเช้าที่พ่อของมูมินโทรลสร้างสะพานข้ามแม่น้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว – สนิฟ เจ้าสัตว์น้อย ได้ค้นพบ

อะไรบางอย่างเข้า (ในหุบเขายังมีอะไรรอให้ค้นพบอีกมาก) เขากำลังเดินเตร่อยู่ในป่า แล้วจู่ๆ ก็สังเกตเห็นทางเดินสายหนึ่งที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ลดเลี้ยวอย่างลึกลับเข้าไปในร่มเงาสีเขียว สนิฟตกอยู่ในภวังค์และยืนจ้องดูอยู่นานหลายนาที

"พวกทางเดินกับแม่น้ำนี่พิลึกจัง" เขารำพึง "พอได้เห็นพวกมันผ่านหน้าไป เราก็ดันเกิดว้าวุ่นขึ้นมา รู้สึกอยากจะออกไปที่ไหนสักแห่ง – ที่ที่ทางเดินหรือแม่น้ำสายนั้นกำลังมุ่งหน้าไปละมั้ง ต้องบอกเรื่องนี้กับมูมินโทรลแล้วละ จะได้ไปสำรวจด้วยกัน เพราะถ้าไปเพียงลำพังก็คงจะเสี่ยงอยู่สักหน่อย" เขาจึงใช้มีดพับสลักเครื่องหมายลับลงบนต้นไม้เพื่อจะได้หาที่ตรงนั้นพบอีกครั้ง แล้วสนิฟก็คิดด้วยความภูมิใจว่า "มูมินโทรลจะ*ต้อง*ประหลาดใจแน่" หลังจากนั้นเขาก็วิ่งแจ้นกลับบ้านให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ จะได้ไม่ไปกินมื้อกลางวันสาย

มูมินโทรลกำลังผูกชิงช้าตอนที่สนิฟกลับถึงบ้าน ดูเหมือนเขาจะสนใจทางเดินลึกลับสายนั้นมาก ทันทีที่กินมื้อกลางวันเสร็จ ทั้งสองก็พากันไปดู

ขึ้นเขาไปได้ครึ่งทางก็พบหมู่ไม้สีฟ้าที่มีลูกแพร์สีเหลืองผลโตๆ เต็มต้น และแน่ละ พวกเขาจะเดินผ่านไปโดยที่สนิฟไม่หิวไม่ได้หรอก

“เรากินเฉพาะลูกที่ถูกลมพัดหล่นจากต้นลงมาดีกว่า” มูมินโทรลบอก “เพราะแม่ต้องใช้ลูกแพร์พวกนี้ทำแยม” แต่พวกเขาต้องขย่มต้นไม้นิดหน่อยเพื่อให้*มี*ลูกแพร์ที่ถูกลมพัดหล่นจากต้น

สนิฟดีใจมากกับของที่ได้มา “นายจะถือเสบียงก็ได้นะ” เขาบอก “ก็นายไม่มีอย่างอื่นให้ทำ ใช่ไหมล่ะ ส่วนฉันเป็นผู้บุกเบิกเส้นทาง ไม่มีเวลามาสนใจเรื่องอะไรแบบนี้หรอก”

พอขึ้นถึงยอดเขา ทั้งคู่ก็ก้มมองลงไปยังหุบเขา บ้านมูมินเป็นเพียงจุดสีฟ้า แม่น้ำเป็นเพียงริ้วเล็กๆ สีเขียว ส่วนชิงช้าน่ะมองไม่เห็นแม้แต่นิดเดียว “เราไม่เคยออกมาไกลจากบ้านขนาดนี้มาก่อนเลยนะ” มูมินโทรลพูด และพวกเขาก็ตื่นเต้นขนลุกขนพองเล็กน้อยกับความคิดนั้น

สนิฟเริ่มทำจมูกฟุดฟิด เขามองดูดวงตะวัน ตรวจทิศทางลม สูดอากาศเข้าปอด และอันที่จริงแล้วก็ทำตัวเหมือนผู้บุกเบิกเส้นทางที่ยอดเยี่ยมทุกประการ

“น่าจะแถวนี้แหละ” เขาบอกด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น “ฉันใช้มีดทำเครื่องหมายลับไว้บนต้นพลัม ตรงจุดเริ่มต้นพอดี”

“ใช่รอยนี่ไหม” มูมินโทรลถาม ชี้ไปที่ลายคดโค้งบนต้นไม้ทางซ้าย

“ไม่ใช่! นี่ต่างหาก!” สนิฟร้องเสียงแหลม เขาพบลวดลายคดโค้งอีกลายบนต้นไม้ทางขวา

ในเวลาเดียวกัน ทั้งคู่ก็เห็นลายคดโค้งลายที่สามบนต้นไม้ตรงหน้าพอดี แต่มันอยู่สูงมาก อย่างน้อยก็สามฟุตเหนือพื้นดิน

“อันนั้นแหละ ฉันแน่ใจ” สนิฟพูดพลางยืดตัวขึ้น “ฉันคงตัวสูงกว่าที่คิดแน่เลย!”

“เออแน่ะ เชื่อเขาเลย!” มูมินโทรลร้องพลางมองไปรอบๆ “มีลายคดโค้งอยู่เต็มไปหมดทุกต้น! บางอันก็อยู่สูงขึ้นไปตั้งเกือบร้อยฟุต ฉันว่านายเจอทางผีสิงเข้าแล้วละสนิฟ ตอนนี้พวกผีกำลังพยายามยับยั้งไม่ให้เราใช้มันนำทาง ถ้าเป็น*แบบนั้น*นายจะว่าไง”

สนิฟไม่พูดอะไร แต่บริเวณรอบ ๆ จมูกกลับซีดมาก วินาทีนั้นเองเสียงหัวเราะที่ชวนให้นึกถึงผีก็ดังขึ้นทำลายความเงียบ ลูกพลัมสีฟ้าลูกใหญ่ร่วงลงมาเกือบเข้าตามูมินโทรล สนิฟกรีดร้องด้วยความกลัวและวิ่งไปหาที่กำบัง ส่วนมูมินโทรลมีแต่ความโกรธเท่านั้น เขาตัดสินใจมองหาศัตรู แต่แล้วทันใดนั้นก็เห็นว่าเป็นใคร นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาได้เผชิญหน้ากับเจ้าลิงผ้าไหม!

เธอกำลังหมอบอยู่บนคาคบไม้ ดูเหมือนลูกบอลนุ่มนิ่มสีเข้มลูกเล็ก ๆ ใบหน้ากลมดิกและมีสีอ่อนกว่าส่วนอื่น ๆ มาก (ประมาณสีจมูกของสนิฟตอนที่เขาล้างมาลวก ๆ) และเสียงหัวเราะก็ดังเกินตัวถึงสิบเท่า

“หยุดหัวเราะน่าขนลุกแบบนั้นเสียที!” มูมินโทรลตะโกนเมื่อเห็นว่าเธอตัวเล็กกว่าเขา “ที่นี่เป็นหุบเขา*ของเรา* ถ้าจะหัวเราะก็ไปหัวเราะที่อื่นโน่น”

“เจ้าตัวแสบ!” สนิฟพึมพำ ทำเป็นไม่ได้ตกใจ แต่เจ้าลิงผ้าไหมใช้หางเกี่ยวห้อยตัวลงมาแผดเสียงหัวเราะดังยิ่งกว่าเดิมเสียอีก เธอขว้างลูกพลัมใส่พวกเขา ก่อนจะหายเข้าไปในป่าพร้อมเสียงหัวเราะอำลาที่ฟังดูชั่วร้าย

“มันหนีไปแล้ว!” สนิฟร้องลั่น “มา – ตามไปกันเถอะ” พวกเขาจึงพากันวิ่งหัวทิ่มหัวตำผ่านพุ่มไม้และดงหนามท่ามกลางลูกสนและผลไม้สุกที่ร่วงกราวลงมาราวกับห่าฝน ในระหว่างนั้นสัตว์ตัวเล็กตัวน้อยทั้งหลายซึ่งอยู่ใต้เท้าก็พากันเผ่นแผล็วกลับลงรูอย่างรวดเร็วเท่าที่จะทำได้

เบื้องหน้าของพวกเขา เจ้าลิงผ้าไหมโหนตัวจากต้นไม้ต้นหนึ่งสู่อีกต้น เธอไม่ได้สนุกมากขนาดนี้มาหลายสัปดาห์แล้ว

“นายว่ามันไม่น่าขำเหรอ (แฮก ๆ) ที่วิ่งตามลิงโง่ ๆ ตัวกะเปี๊ยกแบบนั้น” สนิฟพูดไปหอบไป “ฉันไม่เห็นว่า (แฮก ๆ) มันจะสำคัญอะไร”

มูมินโทรลเห็นด้วยกับคำพูดนี้ ทั้งสองจึงนั่งพักใต้ต้นไม้และแสร้งทำเป็นครุ่นคิดถึงเรื่องสำคัญบางอย่าง เจ้าลิงผ้าไหมทำตัวตามสบายอยู่บนคาคบไม้เหนือขึ้นไป พยายามทำท่าให้ดูสลักสำคัญเช่นเดียวกัน เธอยังคงสนุกมากพอ ๆ กับเมื่อครู่นี้

“อย่าไปสนใจเธอเลย” มูมินโทรลกระซิบ แล้วจึงพูดเสียงดังว่า “ตรงนี้ทำเลดีนะ ว่าไหม สนิฟ”

“ใช่ เป็นทางเดินที่ดูน่าสนใจด้วย” สนิฟตอบ

“ทางเดิน” มูมินโทรลทวนอย่างใช้ความคิด และแล้วก็พลันสังเกตเห็นว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน “ใช่แล้ว *นี่*ต้องเป็นทางเดินลึกลับสายนั้นแน่เลย” เขาหายใจเฮือก

แน่ละว่ามันช่างดูลึกลับสุด ๆ ไปเลย เหนือศีรษะขึ้นไปกิ่งก้านของต้นพลัม โอ๊ก และป็อปลาร์สีเงินมาบรรจบกัน ก่อให้เกิดอุโมงค์มืดซึ่งทอดไปสู่ดินแดนอันไม่เป็นที่รู้จัก

“ทีนี้เราต้องดูให้ดีแล้วละ” สนิฟพูดเมื่อนึกขึ้นได้ว่าตัวเองเป็นผู้นำทาง “ฉันจะมองหาทางแยก ถ้านายเห็นอันตรายอะไรก็เคาะสามทีนะ”

“จะให้เคาะอะไรดีล่ะ” มูมินโทรลถาม

“แล้วแต่นายเลย” สนิฟบอก “ขอแค่อย่าพูดก็พอ แล้วนี่นายทำอะไรกับเสบียงล่ะ สงสัยทำหายไปแล้วสินะ โธ่ถัง! นี่ฉันต้องทำเองทุกอย่างเลยเหรอ”

มูมินโทรลย่นหน้าผากอย่างหดหู่ แต่ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

พวกเขาเดินลึกเข้าไปในอุโมงค์สีเขียว สนิฟมองหาทางแยก มูมินโทรลคอยระวังอันตรายที่จะบุกรุกเข้ามา ส่วนเจ้าลิงผ้าไหมกระโดดอยู่เหนือศีรษะจากกิ่งหนึ่งไปอีกกิ่ง

ทางเดินคดเคี้ยวเลี้ยวลดไปตามหมู่ไม้ และยิ่งแคบลงทุกที ๆ จนในที่สุดก็ค่อย ๆ หายไปทั้งหมด มูมินโทรลมีสีหน้างงงวย “เอาละ ก็ดูเหมือนจะเป็นยังงั้นแหละ” เขาพูด “มันน่าจะพามาเจออะไรที่พิเศษมาก ๆ สิ”

พวกเขายืนนิ่งมองหน้ากันด้วยความผิดหวัง แต่ขณะที่ยืนอยู่นั้น สายลมเค็ม ๆ ก็พัดมาปะทะใบหน้าวูบหนึ่ง แว่วเสียงถอนใจแผ่วเบาอยู่ลิบ ๆ

“ทะเลแน่เลย!” มูมินโทรลร้องลั่นด้วยความดีใจ เขาออกวิ่งทวนกระแสลม หัวใจเต้นโครมครามด้วยความตื่นเต้น เพราะถ้าจะมีอะไรที่พวกมูมินโทรลชอบจริง ๆ ละก็ สิ่งนั้นย่อมเป็นการอาบน้ำ

“รอด้วยสิ!” สนิฟร้องเสียงแหลม “อย่าทิ้งฉัน!”

แต่มูมินโทรลไม่หยุดจนกระทั่งถึงทะเล พอไปถึงเขาก็นั่งลงมองคลื่นที่ม้วนตัวเข้ามาลูกแล้วลูกเล่าอย่างเอาจริงเอาจัง ยอดคลื่นทุกลูกเป็นฟองสีขาว

ครู่หนึ่งสนิฟโผล่จากชายป่ามาสมทบ “ตรงนี้หนาวแฮะ” เขาว่า “นี่ นายจำตอนที่เรากับพวกแฮตตี้แฟตเทนเนอร์แล่นเรือฝ่าพายุใหญ่แล้วฉันเมาคลื่นได้ไหม”

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน” มูมินโทรลพูด “ฉันจะอาบน้ำละ” ว่าแล้วเขาก็วิ่งตรงดิ่งเข้าไปในคลื่นลูกใหญ่โดยไม่ต้องถอดเสื้อผ้า (เพราะแน่ละว่าพวกมูมินโทรลย่อมไม่สวมเสื้อผ้า ยกเว้นบางครั้ง

เวลาเข้านอน)

เจ้าลิงผ้าไหมไต่ลงมาจากต้นไม้แล้ว และกำลังนั่งดูพวกเขาจากบนหาดทราย “พวกเธอ*กำลัง*ทำอะไรน่ะ” เธอร้องถาม “ไม่รู้เหรอว่ามันทั้งเปียกแล้วก็หนาว”

“เราทำให้เธอนิ่งจนได้!” สนิฟพูด

“ใช่ เออนี่ สนิฟ นายลืมตาดำน้ำได้ไหม” มูมินโทรลถาม

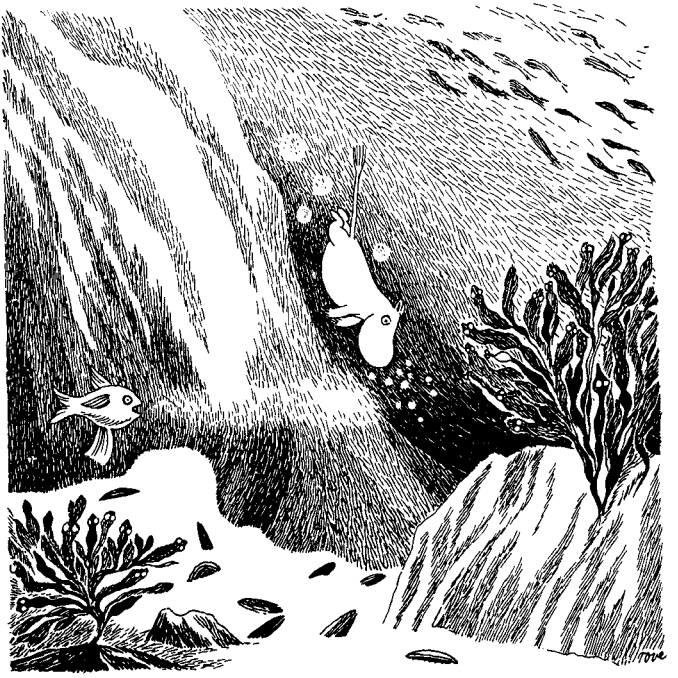
“ไม่ได้หรอก!” สนิฟตอบ “ไม่คิดจะลองด้วย – นายไม่มีทางรู้เลยว่าจะเห็นอะไรข้างล่างนั่นบ้าง ถ้านายทำอย่างนั้นแล้วมีอะไรน่าหวาดเสียวเกิดขึ้นก็อย่ามาโทษ*ฉัน* แล้วกัน!”

“เฮอะ!” ว่าแล้วมูมินโทรลก็กระโดดเข้าใส่คลื่นลูกใหญ่และว่ายฝ่าฟองอากาศสีเขียวลงไป เขาดำลึกลงไปอีก และบังเอิญพบดงสาหร่ายทะเลหยิกหย็องที่กำลังส่ายไปมาเบา ๆ ในกระแสน้ำ – เป็นสาหร่ายที่ประดับด้วยเปลือกหอยสีขาวกับชมพูสวยงาม – ยิ่งลึกลงไปแสงสีเขียวก็ยิ่งสลัวราง จนกระทั่งเขาเห็นเพียงหลุมดำซึ่งดูเหมือนไร้ก้นบึ้งเท่านั้น

มูมินโทรลหันหลังกลับและพุ่งขึ้นสู่ผิวน้ำ คลื่นลูกใหญ่ซัดเขากลับเข้าหาดทันที สนิฟกับเจ้าลิงผ้าไหมกำลังนั่งตะโกนขอความช่วยเหลือสุดเสียงอยู่บนฝั่ง

“เรานึกว่านายจมน้ำไปแล้วซะอีก” สนิฟบอก “หรือไม่ก็ถูกฉลามกินเข้าไปแล้ว!”

“เฮอะ!” มูมินโทรลร้องอีก “ฉันคุ้นกับทะเลดี ตอนอยู่ข้างล่างนั่นฉันคิดอะไรออกอย่างหนึ่งละ – เป็นความคิดที่ดีซะด้วย แต่กำลังสงสัยอยู่ว่าผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องควรรู้เรื่องนี้รึเปล่า” เขามองไปยังเจ้าลิงผ้าไหมตรง ๆ

“ออกไปนะ!” สนิฟพูดกับเธอ “นี่เป็นเรื่องส่วนตัว”

“โธ่ บอกเถอะน่า!” เจ้าลิงผ้าไหมอ้อนวอน เพราะเธอเป็นสัตว์ที่สอดรู้สอดเห็นที่สุดในโลก “ฉันสาบานว่าจะไม่พูดเลยสักแอะเดียว”

“เราจะให้เธอสาบานไหม” มูมินโทรลถาม

“อืม ดีเลย” สนิฟตอบ “แต่ต้องเป็นคำสาบานที่เหมาะสมนะ”

“ว่าตามฉัน” มูมินโทรลบอก “ขอให้ธรณีสูบข้า ขอให้

แม่มดเฒ่าทั้งหลายเขย่าซากกระดูกของข้า และขอให้ข้าไม่มีวันได้กินไอศกรีมอีกเลย ถ้าข้าไม่รักษาความลับนี้ไว้ด้วยชีวิตของข้า' เอ้า ว่าไป"

เจ้าลิงผ้าไหมสาบานตามนั้น แต่พูดมั่วนิดหน่อย เพราะเธอไม่เคยจำอะไรได้นาน "ดี!" มูมินโทรลพูด "ทีนี้ฉันจะบอกให้ ฉันจะไปงมหอยมุก แล้วก็จะเอาไข่มุกทั้งหมดใส่กล่องมาฝังไว้บนหาดนี่"

"แต่เราจะหากล่องได้จากที่ไหนล่ะ" สนิฟถาม

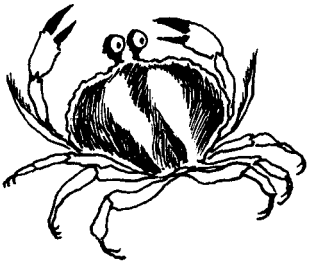
"ฉันขอมอบงานนี้ให้นายกับเจ้าลิงผ้าไหม" มูมินโทรลตอบ

"ทำไม*ฉัน* ต้องได้ทำอะไรยาก ๆ ตลอดเลย" สนิฟถามเศร้า ๆ "*นาย*สิสนุกอยู่ตัวเดียว"

"ก็นายเพิ่งเป็นผู้นำทางได้หยก ๆ เองนี่นา" มูมินโทรลบอก "แถมยังดำน้ำไม่เป็นอีกต่างหาก เพราะงั้นก็อย่างี่เง่าเลยน่า"

สนิฟกับเจ้าลิงผ้าไหมออกเดินไปตามชายหาด "เจ้าตัวแสบ!" สนิฟพึมพำ "เขาน่าจะหากล่องบ้าบอนั่นเอง"

ทั้งสองเที่ยวค้นตรงโน้นนิดตรงนี้หน่อย แต่พักหนึ่งเจ้าลิงผ้าไหมก็ลืมแล้วว่าต้องทำอะไร และเริ่มหาปูแทน มีตัวหนึ่งที่เอาแต่วิ่งแถไปข้าง ๆ อย่างพิสดาร ก่อนจะไปหลบอยู่ใต้ก้อนหิน พวกเขาจึงเห็นเพียงดวงตาตรงปลายก้านที่ยื่นออกมาโบกใส่เป็นเชิงขู่ พวกเขาตามมันอยู่นานทีเดียวจนกระทั่งมันกระโดดลงไปในร่องหินและก่อผนังทรายล้อมรอบตัวเองเพื่อไม่ให้ถูกจับได้

“อ้าว *มัน*ไปซะแล้ว” เจ้าลิงผ้าไหมพูด “มา! ปีนหินเล่นกันเถอะ!”

ชายฝั่งแห่งนี้ออกจะน่ากลัวอยู่สักหน่อย หน้าผาหินทั้งขรุขระและสูงลิบลิ่ว ปีนไปได้นิดหนึ่งพวกเขาก็มาอยู่บนขอบผาแคบ ๆ เหนือทะเล มีผาหินสูงชันอยู่ด้านหนึ่ง และอีกด้านเป็นเหวดิ่งตรงลงไปในทะเล

“เธอกลัวจนไม่กล้าไปต่องั้นเหรอ” เจ้าลิงผ้าไหมถาม เพราะเป็นเรื่องง่ายมากสำหรับเธอซึ่งมีสี่ขา

“ฉันไม่เคยกลัว” สนิฟตอบ “แค่คิดว่าตรงนี้วิวดีกว่าเท่านั้นเอง”

เจ้าลิงผ้าไหมยิ้มเยาะแล้วเดินอาด ๆ ต่อไป หางชี้อยู่กลางอากาศ ครู่หนึ่งสนิฟก็ได้ยินเสียงเธอหัวเราะ “ดูนี่สิ!” เธอตะโกน “ฉันหาบ้านให้ตัวเองได้แล้ว บ้านที่ไม่เลวเลยด้วย!”

สนิฟลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่ความคิดเรื่องบ้านทำให้อดใจไม่ไหว (เขารักบ้านที่ตั้งอยู่ในที่แปลก ๆ เสมอ) ดังนั้นเขาจึงหลับตาปี๋และออกเดินเลาะไปตามขอบผา โดนละอองน้ำสาดใส่จนชุ่มโชกหลายครั้ง และเขาก็สวดอ้อนวอนต่อผู้พิทักษ์สัตว์เล็กสัตว์น้อยทั้งปวง ในชีวิตนี้เขาไม่เคยกลัวหรือกล้าหาญได้เท่ากับ

ตอนนี้ที่กำลังคืบคลานไปตามขอบผาเลย ทันใดนั้นเขาก็สะดุดหางเจ้าลิงผ้าไหมและเบิกตาโพลง เธอกำลังนอนคว่ำ ยื่นศีรษะเข้าไปในโพรงหิน พูดแล้วหัวเราะร่วน

"แล้วไง" สนิฟถาม "บ้านที่เธอว่าอยู่ไหนล่ะ"

"ในนี้!" เจ้าลิงผ้าไหมร้องเสียงแหลมแล้วหายลับเข้าไปในหิน สนิฟจึงเห็นว่าตรงนั้นเป็นถ้ำ ถ้ำจริงๆ เหมือนที่เขาเคยฝันเสมอว่าจะได้พบ ปากถ้ำค่อนข้างเล็ก แต่ภายในเป็นห้องขนาดใหญ่ ผนังถ้ำเป็นหินเรียบลื่น สูงขึ้นไปจนถึงช่องบนเพดานที่แสงแดดส่องลอดลงมา พื้นถ้ำปกคลุมด้วยทรายเม็ดละเอียด

เจ้าลิงผ้าไหมวิ่งอ้าวไปยังรูตรงมุมถ้ำ เริ่มดมและเขี่ยทรายไปมา

“ที่นี่อาจจะมีปูเยอะก็ได้” เธอร้อง “มาช่วยฉันหาสิ!”

“อย่ามารบกวนฉัน” สนิฟบอกอย่างขึงขัง “นี่เป็นนาทีสำคัญที่สุดเท่าที่เคยมีมาในชีวิตของฉันเลย แถมยังเป็นถ้ำแห่งแรกของฉันด้วย” เขาใช้หางเกลี่ยทรายพลางถอนใจ “ฉันจะอยู่ที่นี่ตลอดไป” เขานึกในใจ “ฉันจะทำชั้นวางเล็กๆ และขุดรูนอนในทราย พอถึงตอนเย็นก็จุดตะเกียง แล้วก็อาจจะทำบันไดเชือกเอาไว้ จะได้ขึ้นไปบนเพดานถ้ำและมองดูทะเลได้ มูมินโทรลจะ*ต้อง*ประหลาดใจแน่”

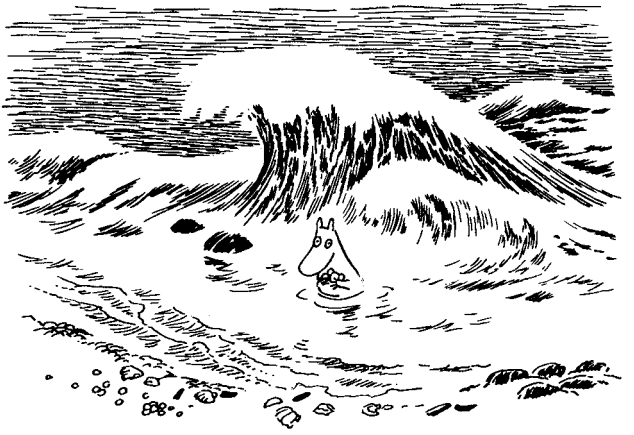
ทันใดนั้นเขาก็นึกเรื่องที่มูมินโทรลงมหอยมุกกับเรื่องกล่องขึ้นมาได้ “เออนี่ เจ้าลิงผ้าไหม” เขาพูด “แล้วเรื่องกล่องนั่นล่ะ เธอคิดว่ามูมินโทรลต้องใช้มันจริงๆ ไหม”

“กล่องอะไร” เจ้าลิงผ้าไหมถาม ความทรงจำของเธอสั้นเหลือเกิน “มาเถอะ! ฉันคิดว่าในนี้ชักจะน่าเบื่อแล้ว” พริบตาเดียวเธอก็ออกจากถ้ำ เดินกลับไปตามขอบผา และลงไปบนหาดทรายอีกครั้ง

สนิฟเดินตามช้าๆ หลายครั้งที่เขาหันกลับไปมองถ้ำอย่างภูมิใจ เขาหมกมุ่นอยู่กับมันจนลืมกลัวไปเลยว่าขอบผานั้นอันตราย และระหว่างเดินย่ำหาดทรายกลับมายังที่ที่พวกเขาปล่อยให้มูมินโทรลงมหอยมุกอยู่นั้น เขาก็ยังไม่เลิกคิด มีไข่มุกแวววาววางเรียงอยู่แถวหนึ่งแล้ว และมูมินโทรลกำลังลอยตุ๊บป่องขึ้นๆ ลงๆ เหมือนกับจุกไม้ก๊อกท่ามกลางคลื่นลูกใหญ่ ส่วนเจ้าลิงผ้าไหมนั่งเกาศีรษะตัวเองวุ่นอยู่บนทราย

“ฉันเป็นเหรัญญิก” เธอวางท่าพูด “ฉันนับไข่มุกพวกนี้ห้าครั้งแล้ว แต่ละครั้งได้ไม่เท่ากัน พิลึกไหมล่ะ”

มูมินโทรลลุยน้ำขึ้นมา หอบเอาหอยมุกมาด้วยเต็มไม้เต็มมือ แม้แต่ที่หางของเขาก็ยังมีอีกหลายตัว “เฮ้อ!” เขาร้องพลางสลัดสาหร่ายทะเลออกจากตา “วันนี้พอแค่นี้ก่อนแล้วกัน แล้วกล่องอยู่ไหนล่ะ”

“บนหาดนี้ไม่ค่อยมีกล่องดี ๆ เท่าไหร่หรอก” สนิฟบอก “แต่ฉันค้นพบอะไรที่ยิ่งใหญ่มากเลยละ”

“อะไรล่ะ” มูมินโทรลถาม เพราะการค้นพบอะไรสักอย่างเป็นสิ่งที่เขาชอบมากที่สุด (รองจากพวกทางเดินลึกลับ การอาบน้ำ และความลับ) สนิฟเงียบไปพักหนึ่ง แล้วจึงพูดอย่างเร้าอารมณ์

“ถ้ำ!”

“ถ้ำจริง ๆ เหรอ” มูมินโทรลถาม “แบบที่มีช่องให้คลานผ่านเข้าไป *แล้วก็*มีผนังหิน *แล้วก็มี*พื้นเป็นทรายงั้นเหรอ”

“มีทุกอย่างเลย!” สนิฟตอบด้วยความภูมิใจ “ถ้ำจริง ๆ ที่ฉันเจอเองเลย” เขาขยิบตาให้เจ้าลิงผ้าไหม แต่เธอกำลังนับไข่มุกเป็นเที่ยวที่แปด และไม่สนใจเรื่องถ้ำอีกต่อไป

“วิเศษ!” มูมินโทรลร้อง “ข่าวดีจัง ถ้ำย่อมดีกว่ากล่องอยู่แล้ว เราจะเอาไข่มุกไปที่นั่นกันเดี๋ยวนี้”

“ฉันก็คิดจะทำอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน” สนิฟบอก

ดังนั้นพวกเขาจึงขนไข่มุกไปไว้ที่ถ้ำ และจัดเรียงลงบนพื้นอย่างเป็นระเบียบ จากนั้นก็นอนหงายมองท้องฟ้าผ่านช่องบนเพดาน

“รู้อะไรไหม” มูมินโทรลพูดขึ้น “ถ้าบินขึ้นไปบนท้องฟ้าเป็นร้อย ๆ ไมล์ พวกนายจะไปถึงที่ที่ไม่เป็นสีฟ้าอีกต่อไป มันจะดำปี๋ดปี๋เลย ในเวลากลางวันก็ด้วย”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ” สนิฟถาม

“มันเป็นอย่างนั้นก็แล้วกัน” มูมินโทรลตอบ “และในความมืดข้างบนนั้นก็มีพวกสัตว์ประหลาดเวหาตัวเบ้อเริ่มเทิ่มอย่างเช่นพวกแมงป่อง พวกหมี พวกแกะ”

“พวกมันดุไหม” สนิฟถาม

“กับพวกเราก็ไม่หรอก” มูมินโทรลตอบ “พวกมันแค่งับดาวบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ เป็นบางครั้ง”

สนิฟใคร่ครวญเรื่องนี้อย่างเอาจริงเอาจัง ครู่หนึ่งพวกเขาก็หยุดพูดคุยกัน เพียงแต่นอนมองแสงแดดซึ่งลอดผ่านเพดาน

ลงมา ก่อนจะคืบคลานไปบนพื้นทราย และส่องลงบนไข่มุกของมูมินโทรล

* * *

เมื่อมูมินโทรลกับสนิฟกลับถึงบ้านสีฟ้าในหุบเขาก็เป็นช่วงเย็นแล้ว แม่น้ำไหลเรียบจนแทบไร้ระลอกคลื่น ลอดใต้สะพานซึ่งมองเห็นได้อย่างเด่นชัดเพราะเพิ่งทาสีใหม่ คุณแม่มูมินกำลังจัดเรียงเปลือกหอยรอบ ๆ แปลงดอกไม้

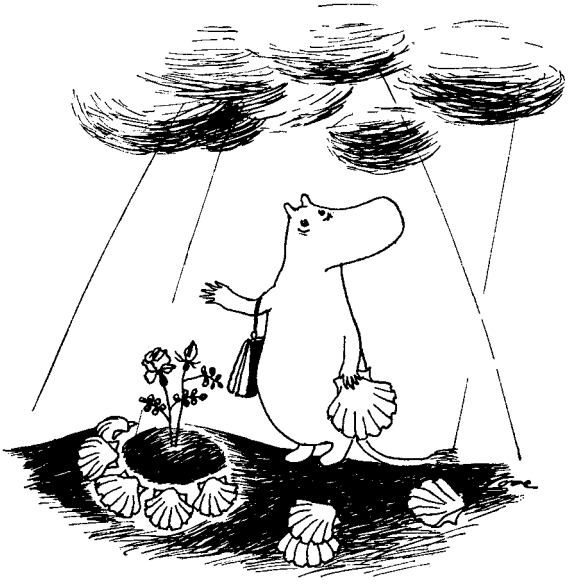
“เรากินมื้อเย็นกันแล้ว” เธอบอก “พวกลูกไปดูเองดีกว่าจ้ะว่ามีอะไรเหลืออยู่ในตู้เก็บอาหารบ้าง”

มูมินโทรลกระโดดโหยงเหยงด้วยความตื่นเต้น “เราไปกันไกลจากนี่ตั้งร้อยไมล์แน่ะ!” เขาบอก “เราตามทางลึกลับไปแล้วผมก็พบบางอย่างที่ล้ำค่ามากเลยละ มันขึ้นต้นด้วย ‘สระไอ’ และลงท้ายด้วย ‘ก ไก่’ แต่ผมบอกแม่ไม่ได้ว่าคืออะไร เพราะผมสาบานไว้”

“ผมก็เจออะไรบางอย่างที่ขึ้นต้นด้วย ‘ถ ถุง’ ลงท้ายด้วย ‘สระอำ’!” สนิฟร้องเสียงแหลม “และระหว่างไอ้สองตัวนั้นก็มี ‘ไม้โท’ อยู่ตรงไหนสักแห่งด้วย แต่ผมจะไม่บอกอะไรเพิ่มหรอกนะ”

“เออแน่ะ!” คุณแม่มูมินร้อง “น่าทึ่งจริง ๆ! มีการค้นพบครั้งใหญ่ตั้งสองครั้งในวันเดียว! เอ้า ไปหาอะไรกินกันได้แล้วจ้ะ ซุปอุ่นอยู่บนเตานะ แล้วอย่าคุยให้มันโขมงโฉงเฉงนักล่ะ พ่อเขากำลังเขียนหนังสืออยู่”

และเธอก็เรียงเปลือกหอยต่อไป สีฟ้าหนึ่ง สีขาวสอง แล้วก็สีแดงหนึ่ง สลับกันไป ดูสวยงามมากจริงๆ เธอผิวปากเบาๆ พลางคิดว่าฝนต้องตกแน่ ลมชักแรงขึ้นแล้ว บางครั้งลมกระโชกพัดต้นไม้จนใบพลิกด้านในออกมา คุณแม่มูมินสังเกตเห็นกองทัพเมฆรวมกลุ่มกันอยู่ตรงขอบฟ้าและเริ่มดาหน้าเข้ามา “หวังจริงๆ ว่าน้ำคงไม่ท่วมอีก” เธอนึกอยู่ในใจ เก็บเปลือกหอยที่เหลือเข้าบ้าน ขณะที่ฝนหยดแรกโปรยลงมาพอดี

เธอพบมูมินโทรลกับสนิฟนอนขดอยู่ด้วยกันตรงมุมครัว หมดแรงจากการผจญภัย เธอกางผ้าห่มผืนหนึ่งห่มให้พวกเขา

ก่อนจะนั่งลงริมหน้าต่างเพื่อชุนถุงเท้าให้คุณพ่อมูมิน

มีเสียงฝนตกเปาะแปะกระทบหลังคาและเสียงใบไม้เสียดสีอยู่ข้างนอก ไกลออกไปในช่วงเวลาเดียวกัน น้ำฝนหยดลงในถ้ำของสนิฟ และลึกเข้าไปในป่า เจ้าลิงผ้าไหมก็มุดลึกเข้าไปในโพรงต้นไม้ ใช้หางพันรอบคอตัวเองเพื่อให้อุ่น

* * *

ดึกคืนนั้น เมื่อทั้งหมดเข้านอนแล้ว คุณพ่อมูมินได้ยินเสียงร้องโหยหวน เขาลุกขึ้นนั่งฟัง เสียงน้ำฝนไหลพรั่งพรูลงมาตามรางน้ำ แล้วก็มีเสียงบานหน้าต่างถูกลมตีดังปังอยู่ตรงไหนสักแห่ง จากนั้นเสียงที่น่าเวทนาก็แว่วมาอีกครั้ง เขาหยิบเสื้อคลุมมาสวมแล้วเดินสำรวจรอบบ้าน

คุณพ่อมูมินมองเข้าไปในห้องสีฟ้าเหมือนท้องฟ้า ห้องสีเหลืองเหมือนดวงตะวัน และห้องที่เป็นลายจุด ทุกที่ไร้เสียงใด ๆ ทั้งสิ้น ในที่สุดเขาก็ถอดกลอนหนัก ๆ ที่ประตู และมองออกไปกลางสายฝน ไฟฉายของเขาสาดไปยังทางเดิน เม็ดฝนวับวามราวเพชรอยู่ในลำแสงนั้น

“อะไรกันล่ะนี่” คุณพ่อมูมินร้อง เพราะบนบันไดมีเจ้าของดวงตาดำขลับซึ่งเปียกปอนและน่าเวทนานั่งอยู่

“ฉันคือหนูน้ำ” สัตว์โลกที่น่าสงสารบอกเสียงแผ่ว “เป็นนักปราชญ์น่ะ ฉันอยากแจ้งให้ทราบว่าการสร้างสะพานของคุณทำให้บ้านริมตลิ่งของฉันพังหมด แม้สำหรับนักปราชญ์แล้วมันไม่สำคัญหรอกว่าจะเกิด*อะไร*ขึ้น แต่ฉันก็ขอพูดเลยว่า

ต่อให้เป็นนักปราชญ์ก็ต้องสนบ้างละที่ต้องเปียกโชกอย่างนี้”

“ผมต้องขออภัย” คุณพ่อมูมินพูด “นึกไม่ถึงเลยว่าบ้านคุณอยู่ใต้สะพาน กรุณาเข้ามาเถิดครับ ผมแน่ใจว่าภรรยาของผมจะต้องหาเตียงให้คุณได้”

“เรื่องเตียงฉันไม่ค่อยสันทัดหรอก” หนูน้ำบอก “มันเป็นเครื่องเรือนที่ไม่จำเป็นเลยจริง ๆ ที่ฉันอยู่น่ะเป็นแค่โพรงเท่านั้น แต่ฉันก็มีความสุขที่นั่น แน่ละว่าสำหรับนักปราชญ์แล้วจะมีความสุขหรือไม่มีก็ไม่ต่างกันตรงไหน แต่มันเป็นโพรง

ที่ดีเชียวละ...” หลังพูดสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจให้ดูเสียมารยาท เขาก็จัดแจงรวบรวมพลังและความกระตือรือร้นได้มากพอที่จะเข้าไปในบ้าน พอเข้าไปปุ๊บก็สลัดน้ำออกจากตัว แล้วพูดว่า “บ้านไม่ธรรมดาเลยแฮะ!”

“เป็นบ้านมูมินน่ะครับ” คุณพ่อมูมินบอก ตระหนักดีว่าผู้ที่กำลังพูดด้วยนี้ไม่ธรรมดา “ผมสร้างบ้านหลังนี้เองในอีกที่หนึ่ง แต่มันก็ลอยมาอยู่นี่ตอนที่เราโดนน้ำท่วมใหญ่เมื่อหลายเดือนก่อน หวังว่าคุณคงสุขกายสบายใจ บ้านหลังนี้เป็นที่ทำงานที่ดีมากเลยทีเดียว”

“จะอยู่ที่ไหนฉันก็ทำงานได้ทั้งนั้น” หนูน้ำบอก “เป็นเรื่องของความคิดล้วนๆ ฉันจะนั่งครุ่นคิดว่าทุกสิ่งมันไม่จำเป็นยังไง”

“งั้นเหรอครับ” คุณพ่อมูมินร้อง เขาทึ่งมาก “ให้ผมรินเหล้าองุ่นให้คุณสักแก้วดีไหมครับ จะได้คลายหนาว”

“ฉันต้องขอบอกว่าเหล้าองุ่นนั้นเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น” หนูน้ำตอบ “แต่หยดเล็กๆ สักหยดก็ใช่ว่าจะไม่เป็นที่ต้องการ”

ดังนั้นคุณพ่อมูมินจึงย่องเข้าไปในครัว และเปิดตู้เก็บเหล้าองุ่นในความมืด เขาเอื้อมจะหยิบเหล้าปาล์มขวดหนึ่งจากชั้นบนสุด เอื้อมแล้วเอื้อมอีก ทันใดนั้นก็มีเสียงของหล่นโครมคราม จานใส่ผักใบหนึ่งถูกเขาปัดหล่นลงมา พริบตาเดียวทั้งบ้านก็ตื่นขึ้น มีเสียงตะโกน เสียงกระแทกประตู และคุณแม่มูมินก็ถือเทียนไขวิ่งลงบันไดมาข้างล่าง

“อ๋อ! *คุณ*นั่นเอง” เธอร้อง “นึกว่าใครงัดบ้านเข้ามาเสียอีก”